

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Μπορεί να ηχεί ανατριχιαστικό αλλά είναι απολύτως αληθινό : «Δήμαρχος Βερόνας: 500 ευρώ πρόστιμο σε όποιον δίνει φαγητό σε άστεγους!», ήταν ο τίτλος στο ρεπορτάζ από τη γειτονική μας Ιταλία. Η αλήθεια είναι πως, ευτυχώς ακόμη, στον υπότιτλο όπως δημοσιεύτηκε στα περισσότερα έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα στις 24 Απριλίου ήταν: «Ανήκει στην ακροδεξιά ιταλική οργάνωση “Λέγκα του Βορρά”». Το κόμμα δηλαδή του περιβόητου Ουμπέρτο Μπόσι ο οποίος έχει διατελέσει ‘κυβερνητικός εταίρος’ σε κεντροδεξιούς συνασπισμούς εξουσίας.

Η απόφαση του δημάρχου Φλάβιο Τόζι εμπεριέχει το σπέρμα της αρνητικής εξέλιξης των δυτικών κοινωνιών, η οποία οδηγεί σε έναν νέο ανθρωπολογικό τύπο : τον homo agrianthropus. Οι εξελίξεις στον καπιταλισμό οδηγούν σταδιακά στο περιθώριο ό,τι γνωρίσαμε ως «σοφό» ή σκεπτόμενο άνθρωπο.

Ο δήμαρχος επικαλείται για την απόφαση αυτή λόγους αισθητικής, δημόσιας υγιεινής και ασφάλειας καθώς στην κεντρική πλατεία της Βερόνας που φέρει το όνομα του Δάντη, άστεγοι και «παράνομοι μετανάστες» βρίσκουν καταφύγιο και διάφορα υλικά που χρησιμοποιούνται ως στρώματα, αποφάγια και ακαθαρσίες λειτούργησαν ως «κάρφος στον οφθαλμό» των αρχόντων της πόλης. Η ευκολία με την οποία η δημοτική αρχή ανακοίνωσε τέτοιου μεγέθους κατασταλτικά μέτρα που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι δεν δίνει δεκάρα τσακιστή για εκατοντάδες ανθρώπινες ζωές τις οποίες εξωθεί ουσιαστικά στον αφανισμό, αποκαλύπτει το μέγεθος της απανθρωπιάς, της ακραίας υποκρισίας, τής με κάθε τρόπο επιβολής του «δικαίου του ισχυρού» σε βάρος των πλέον ευάλωτων και αδύναμων.

Όπως κάθε δεξιός - και ακροδεξιός - που σέβεται τον εαυτό του, είναι βέβαιο πως ο Φλ. Τόζι θα εκκλησιάζεται τακτικά. Σε μια χώρα άλλωστε η οποία αποτελεί το λίκνο του ρωμαιοκαθολικισμού, ο οποίος εδώ και δεκαετίες έχει σχεδόν ευθεία διασύνδεση με την πολιτική σκηνή της χώρας, είναι αξίωμα πως, ειδικά ο δεξιός, ο πολιτικός, ακόμη κι αν δεν είναι, πρέπει τουλάχιστον να δείχνει πιστός καθολικός. Προκύπτει έτσι μια τεράστια αντίφαση μέσα στην ίδια την Ιταλία.

«Πώς μπορεί να μην είναι είδηση όταν ένας ηλικιωμένος άστεγος πεθαίνει από την έκθεση στα στοιχεία της φύσης αλλά να είναι είδηση όταν το χρηματιστήριο πέφτει δύο μονάδες;»

Θα μπορούσε να είναι η ευθεία ερώτηση στο δήμαρχο της Βερόνας, ακόμη και μια κριτική η οποία θα χωρούσε σε φυλλάδια και προκηρύξεις της Αριστεράς κάθε απόχρωσης και στη γειτονική χώρα. Δεν είναι όμως, διότι πολύ απλά είναι λόγια του πάπα Φραγκίσκου του Α΄ και μάλιστα από επίσημο γραπτό κείμενό του έκτασης 84 σελίδων το οποίο είδε το φως της δημοσιότητας στις 27 Νοεμβρίου του 2013.

Στο κείμενο αυτό ο πάπας στηλιτεύει τον «αχαλίνωτο καπιταλισμό» και καταλήγει πως πρόκειται περί μιας «νέας τυραννίας». Το κείμενο αυτό του πάπα Φραγκίσκου επέχει βάση του θρησκευτικού πρωτοκόλλου ρόλο επίσημης θέσης της καθολικής εκκλησίας, η οποία έχει εξαιρετικά βεβαρημένο παρελθόν, και δεν εννοούμε απλώς την Ιερά Εξέταση αλλά τη συγκατάνευση στο ναζισμό, την άμεση παρέμβαση μέσω του Καρόλ Βοϊτίλα ή αλλιώς πάπα Ιωάννη Παύλου του ΙΙ στην ανατολική Ευρώπη και αναρίθμητα ακόμη συμβάντα.

Όταν ο πάπας Φραγκίσκος σημειώνει πως: «Ο κίνδυνος της εποχής μας, με την συνεχή και καταπιεστική προσφορά καταναλωτικών αγαθών, είναι μια ατομικιστική λύπη, η οποία γεννάται από καρδιές φιλάργυρες, που βολεύονται εύκολα. Πρόκειται για άρρωστη αναζήτηση της επιφανειακής ευχαρίστησης», είναι εμφανές πως το πολιτικό και πολιτισμικό εποικοδόμημα του σύγχρονου καπιταλισμού είναι πλέον αποσαθρωμένο πλήρως, τρίζει και προκαλεί τεράστια σύγχυση και ρωγμές ακόμη και σε έναν από τους πλέον σταθερούς πυλώνες του συστήματος. Την Εκκλησία.

Το γεγονός ότι δήμαρχοι όπως αυτός της Βερόνας αντιμετωπίζουν ανθρώπους με τέτοια σκληρότητα η οποία θα μπορούσε να τους οδηγήσει ακόμη και στο να μοιράζουν «φόδες» για ανθρώπους όπως έκαναν άλλες δημοτικές αρχές όπως αυτές της Αθήνας ή του ρωσικού Σότσι με τα αδέσποτα ζώα, ενώ από την άλλη πλευρά ο προκαθήμενος της ρωμαιοκαθολικής εκκλησία προβαίνει σε κηρύγματα - μανιφέστα «αντικαπιταλισμού» είναι σαφώς σημείο των καιρών. Κάποτε οι ρόλοι ίσως να ήταν αντίστροφοι, αλλά η ωμή αλήθεια έχει και μια άλλη πλευρά η οποία είναι ο ωμός ρεαλισμός της κρίσης.

Όπως μεταδόθηκε από τα μέσα ενημέρωσης σε Ιταλία και Ελλάδα, μέσα στο 2013 περίπου τέσσερα εκατομμύρια Ιταλοί κατέφυγαν σε κάθε είδους φιλανθρωπικές ή ΜΚΟ, σε συσσίτια και στην Εκκλησία προκειμένου να εξασφαλίσουν λίγα τρόφιμα για να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους. Όλα αυτά στην τρίτη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης και μέλος του G8.

Όλες αυτές οι αντιφάσεις και οι προκλήσεις για το μέλλον των δυτικών, κατά κύριο λόγο, κοινωνιών, συνυπάρχουν και συμπυκνώνονται εντός τους αφήνοντας όλες τις δυνατότητες ανοιχτές, αλλά υπογραμμίζοντας με τον πιο εύγλωττο τρόπο την αναγκαιότητα της επαναστατικής υπέρβασης του καπιταλισμού και της απελευθερωτικής προοπτικής. Σε αυτό το επίπεδο είναι βέβαιο ότι θα γίνει η τελική σύγκρουση των ζωντανών εργατικών δυνάμεων με το σάπιο σύστημα και τους πολυποίκιλους κατασκευαστές του homo agrianthropus.

Τα όσα συμβαίνουν στην Ιταλία και δη στη Βερόνα δεν μας είναι τελείως άγνωστα και ξένα.

Το ρατσιστικό - ακροδεξιό ΛΑΟΣ του Γ. Καρατζαφέρη όχι απλώς διατέλεσε κυβερνητικός εταίρος στην κυβέρνηση Παπαδήμου, αλλά επέβαλε ουσιαστικά την ακροδεξιά ατζέντα στους δύο ισχυρότερους πόλους της εξουσίας οι οποίοι στην πορεία το ξεπέρασαν και υποδέχτηκαν αναβαπτισμένα και 'ξεπλυμένα» από τις αμαρτίες του παρελθόντος τα στελέχη του τα οποία προώθησαν σε υπουργικούς θώκους.

Η «αισθητική» του Άρη Σπηλιωτόπουλου και η ξενοφοβική του υστερία δεν έχουν να ζηλέψουν κάτι από την αισθητική του δημάρχου της Βερόνας.

Οι «ανησυχίες» για τη δημόσια υγεία του άλλοτε υπουργού υγείας Ανδρέα Λοβέρδου και η

διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών επίσης δεν έχουν κάτι να ζηλέψουν τίποτα από τις 'ανησυχίες» του Φλάβιο Τόζι.

Ο φασισμός ως έσχατη καταφυγή του καπιταλισμού επελαύνει και πάλι απειλώντας με απονέκρωση τους ζωντανούς ιστούς της κοινωνίας και με αποκτήνωση τον παροιμιώδη «μέσο ανθρωπάκο».

Σε αυτό το πλαίσιο δεν είναι δυνατόν αυτό το οποίο διακρίνει ακόμη και ο πάπας Φραγκίσκος να μην το διακρίνει ολόκληρη η Αριστερά η οποία ακόμη βαυκαλίζεται με πλάνες για καπιταλισμό και ΕΕ με «ανθρώπινο πρόσωπο» και διαχείριση με «κοινωνική δικαιοσύνη». Όσο συνεχίζεται αυτή η πλάνη και όσο το επαναστατικό εργατικό κίνημα δεν προβάλλει στο προσκήνιο, τόσο θα γίνονται ταχύτερα τα βήματα προς το βάραθρο...

XXV - IV - 2014